

Meelhandlere som for Brændeviinsbrændere og Bryggere; seer jeg ingen Grund, hvorfor vi i disse 8 eller 10 Aar skulle have større Barmhjertighed med Brændeviinsbrændere og Ølbryggere. Det har langt mindre Bigtighed for Brændeviinsbrændere og Bryggere at komme til at udøve Hæandteringen paa den Maade uden at betale for det — de kunne komme til det ved at betale for det — end det har for Møllerne i den Overgangstid, hvort deres Capitaler engang ere engagerede i en vis Retning og under en vis Forudsætning, at blive ved at kunne fortsætte deres Drift paa en passende Maade i en vis Udstrækning. Det er det Standpunkt, vi skulle holde fast ved. Brændeviinsmænd og Bryggere have nemlig ikke anlagt deres Capitaler under den Forudsætning, at de skulle selv kunne male og knuse Sæden, og de blive altsaa ikke overraskede derved, at de hidtil bestaaende Forhold endnu i nogle Aar vedblive; de faae tværtimod en Forøgelse af heldige Udsigter derved, at de see, at disse Forhold engang ville faae Ende. Møllerne derimod blive ganske vist stufede i deres Forventninger; de have endog i lang Tid kunnet forvente, at denne Maleindretning paa Møllmøllen vilde høre op, og det er derhos ikke noget Besæntligt, der derved er tillagt dem, medens i alle øvrige Henseender deres Forventninger ere blevne stufede. Vi have, og det siger jeg ikke er Uret, ladet anlægge ikke saa Dampmøller i Kjøbenhavn og andre Stæder, for at afhjælpe Mølletrangen. Der er for Dieblikket ingen Stæder Mølletrang til at klage over, der er tværtimod en saa stor Concurrence imellem Møllerne, at de slide dem selv i Jld og gaae op i Flamme; altsammen fordi de maae arbejde saa stærkt (Munterhed). Er det da det rette Dieblik til at lade de engagerede Capitaler være endnu yderligere udsatte? Det er en feil Vel, vi her betraede; det er en urigtig industriel Misfandhed. Jeg raader derfor til, at vi i det Hele taget ikke gaae ind paa disse Ændringsforslag, høist Nr. 1 og Nr. 2 undtagen; thi idetmindste alle de øvrige Ændringsforslag vilde føre os bort fra den Vel, vi hidtil have betraadt, den, at dele de hidtil besatte Næringsbrugere og Friheden paa en passende Maade imellem; vi vilde paa engang

rafte Forvirring ind i alle Næringsforholdene, og vi vilde gjøre det mere og mere vanskeligt at gaae over til Friheden. Den sikkre og rolige Maade, hvorpaa vi ville kunne gaae Friheden imøde, er, at vise Enhver, som hidtil har troet sig privilegeret og begunstiget, at han idetmindste skal faae et Landepust, førend han skal endelig opgive sit Privilegium; det have vi gjort for store Glasfer her i Landet, og lad den samme Retfærdighedsfølelse og Billighedsfølelse lede os her ved det, som nu ligger for, lad de her Dmtalte og Andre komme til at staae under de samme Forhold, selv om det skulle være Barberer ligeoverfor Doctorer.

David: Jeg har stillet et Ændringsforslag til § 2, hvorpaa jeg dog ikke lægger saa megen Vægt, at jeg vil ansee det magtpaaliggende, om det faaer Fortrin for det under et tidligere Nr. af den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 4de Valgfreds (Rothe) stillede, eller for Ændringsforslaget under Nr. 6. Aarsagen, hvorfor jeg har stillet det Ændringsforslag, som er betegnet med Nr. 5, er, fordi det af Rigsdagstidenden vil erfares, at det har været stillet paa et andet Sted, og der fundet en temmelig stor Understøttelse, saaledes, at det der kun mod en Majoritet af nogle faa Stemmer mere ikke blev antaget.

Formanden: Jeg maa gjentage min Opfordring, at man lader Forhandlingerne i Landstthinget udenfor Dmtale her i Thinget.

David: Jeg skal gjøre mig al mulig Flid for at glemme, at Rigsdagen bestaaer af to Dele, og at den samme Lov iforveien er bleven behandlet paa et andet Sted. Men derimod skal jeg søge at godtgjøre, at en Forandring af Loven i den Form, hvort den nu foreligger, og som ikke er den samme, hvort den oprindeligen blev indbragt fra Ministeriet, ikke blot er en Billighed, men ogsaa vil være en Nødvendighed, naar man i det Hele ikke vil tabe Industriens Udvikling af Sigte. Der er under denne Sags Forhandling oftere bleven paaberaabt Grundlovens § 88, „at alle Indskrænkninger i den frie og lige Afgang til Næring, som ikke ere begrundede i det almene Vel, skulle ved Lov ophæves.“ Jeg hører ikke til dem, som ansee Grundlovens § 88 for særdeles heldig affattet, og de af det ærede